

3. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс] : станом на 17 січ. 2012 р. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.

4. Закон України Про оперативно-розшукову діяльність: від 18 лютого 1992 року. – 1992. – № 22. – Ст. 303

5. Закон України "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю" від 30 червня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 35. – Ст. 359.

6. Кінаш Я. Використання організаційно-правових заходів – умова ефективності протидії злочинності. // Право України. – 2007 – №3. – С.118–121

7. Разінкін В.С. Проблеми теорії та правозастосування понять і термінів організованої злочинності та інших видів злочинів/ В.С. Разінкін // Російський слідчий. – 2008. - №14. – С.25-27

КРИМІНАЛЬНЕ ТАТУЮВАННЯ – ВАЖЛИВА СКЛАДОВА СУЧАСНОЇ КРИМІНАЛЬНОЇ СУБКУЛЬТУРИ

Федченко Марія Сергіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: доцент кафедри історії держави та права Національної академії внутрішніх справ, кандидат історичних наук, доцент
Клименко О.З.

Культура будь-якого суспільства – це не лише цінності, які визнані офіційними колами його представників, але й погляди, традиції, звичаї та спосіб життя окремих спільнот, у тому числі й кримінальних. Субкультура – це відносно самостійна частина у межах домінуючої культури, що сповідується визначеним колом осіб і має свої власні норми, вірування і цінності. Субкультура не існує поза межами «культури – доменіону», а найчастіше протиставляє себе загальноприйнятим правилам поведінки, але все ж є складовою культури [2]. Ціннісні орієнтації носіїв субкультури визначаються цінностями та соціальною практикою суспільства, що інтерпретуються і трансформуються відповідно до характеру субкультури (просоціальна, асоціальна, антисоціальна), віковими, соціально-професійними та іншими специфічними потребами її носіїв. Кримінальна субкультура – це сукупність духовних та матеріальних цінностей, які регламентують життєдіяльність осіб, об'єднаних у кримінальні групи [5].

Злочинність та кримінальні спільноти на всіх етапах розвитку суспільства суттєво впливали на його моральне здоров'я, саме тому субкультуру злочинців слід розглядати як невід'ємну частину загальносуспільної культури. Кримінальна субкультура – це спосіб життєдіяльності осіб, що об'єдналися в кримінальні групи і котрі дотримуються певних законів і традицій [1]. Соціальна шкода впливу кримінальної субкультури зумовлена тим, що вона кримінально деформує соціалізацію особистості та стимулює злочинну поведінку. Базовими складовими кримінальної субкультури є [1]: 1) «табелі про ранги»; 2) поведінкові атрибути («злочинські закони», тюремні закони, правила і традиції злочинного світу, прийняті в кримінальному середовищі); 3) комунікативні атрибути («арго», спеціальні жести, кримінальні

татуювання); 4) економічні атрибути («обшак»); 5) сексуально-еротичні цінності; 6) творча лірика; 7) відношення до свого здоров'я (від симуляції хвороб до наполегливого заняття різними видами спорту); 8) алкоголізм, наркоманія і токсикоманія.

Татуювання – це звичай введення під шкіру механічним способом, шляхом виколування або видряпування гострим знаряддям (голкою або кісткою) таких речовин як вугілля, сажа або туш. Загалом татуювання поділяють на декоративно-побутове; армійське та кримінальне. (Види татуювань у цій класифікації розташовано за часом виникнення.) Для нас найбільше наукове зацікавлення має власне кримінальне татуювання, яке поєднало у своїй суті декоративно-побутове та армійське, але носії кожного є представниками злочинного світу, тому пропагують кримінальну субкультуру. На сьогодні кримінальне татуювання є одним із основних атрибутів кримінальної субкультури і виконує різноманітні соціально-психологічні функції: є засобом комунікації та передачі інформації; залежно від змісту та розташування на різних частинах тіла, воно відображає досвід, спрямованість та інші важливі індивідуальні особливості особистості засуджених; це – особлива цінність, що набуває індивідуально-специфічного характеру [6].

Шляхом тлумачення прихованого змісту кримінального татуювання злочинця можна отримати інформацію про: відомості персоніфікаційного характеру; соціальне становище; пам'ятні події у житті; ставлення до злочинських правил та звичаїв; етапи злочинної діяльності; вид режиму установи, на якому відбував покарання засуджений; вид виправно-трудової установи, в якій відбував покарання засуджений; склад вчиненого злочину; злочинну спеціалізацію та кваліфікацію; спосіб та місце вчинення злочину; наявність злочинного досвіду; статус у злочинній ієрархії; належність до конкретного злочинного угруповання; причини злочинного способу життя; наявність негативних звичок; сексуальну орієнтацію; ставлення до оточуючих; особистісні якості; особистісні поведінкові установки; ставлення до соціальних інститутів та норм; психологічний стан; естетичні уподобання; ставлення до релігії тощо [3]. На відміну від інших особливих прикмет зовнішності злочинця, кримінальне татуювання може бути джерелом такої значної за обсягом інформації, яка дозволяє отримати відомості не тільки про фізичні властивості особи – ознаки її зовнішності та їх особливості, а й про інші (соціальні, психологічні властивості та ознаки особи тощо) [5]. Відомі на сьогодні кримінальні татуювання варто поділити за різними визначальними критеріями: зміст; форма вираження; місце нанесення; ступінь стійкості; ступінь впливу на суб'єкт сприйняття; спосіб нанесення; розмір; кількість; чоловічі та жіночі; татуювання у вигляді перснів [7].

Криміналізуючі функції субкультури визначаються передачею та збереженням традицій окремого соціально-культурного делінквентного середовища, що здатне протистояти соціальним інститутам. За даними Державної пенітенціарної служби України станом на 1 квітня 2013 р. у 182

установах, що належать до сфери управління Державної пенітенціарної служби України, трималося 141 916 осіб [4], які після повернення з місць позбавлення волі стають активними носіями традицій, норм та звичаїв кримінальної субкультури і пропагують її цінності у нестабільному сучасному українському суспільстві.

Культурно-трансформаційні процеси в сучасній Україні, яка із здобуттям незалежності активно стала на шлях побудови правової держави та громадянського суспільства, характеризуються розвоєм асоціальних субкультур. Тому одним із найважливіших завдань цілеспрямованої державної політики в сучасних умовах дуже актуальною є систематична боротьба з будь-якими проявами чи пропагандою елементів кримінальної субкультури.

Список використаних джерел:

1. Александров Ю. К. Очерки криминальной субкультуры / Ю. К. Александров. – М.: Права человека, 2001. – 152 с.
2. Виговський Д. Л. Кримінальна субкультура в механізмі злочинності неповнолітніх: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.08 «Кримінальне право, кримінологія; кримінально-виконавче право» / Д. Л. Виговський. – К., 2006. – 20 с.
3. Гель А. П. Татуювання як специфічне джерело криміналістично значущої інформації про властивості особи злочинця / А. П. Гель // Держава і право. Збірник наук праць. – К.: Інститут держави і права ім. В. М. Корещького НАН України, 2001. – Вип. 9. Юридичні і політичні науки. – С. 370–376.
4. Державна пенітенціарна служба України. – Заголовок з екрану. – <http://www.kvs.gov.ua/peniten/control/main/uk/publish/article/628075>
5. Козлюк Л. Г. Кримінологічна характеристика особистості злочинця, який вчинив статевий злочин щодо неповнолітнього: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук спец. 12.00.08 / Л. Г. Козлюк. – К.: НАН України, 2009. – 16 с.
6. Пирожков В. Ф. Законы преступного мира молодежи (криминальная субкультура) / Виктор Федорович Пирожков. – Тверь: ИПП «Приз», 1994. – 328 с.
7. Старков О. В. Криминальная субкультура : спецкурс / О. В. Старков. – М., 2010. – 240 с.

ЕТАПИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Євстафівич Андрій Миколайович, курсант факультету підготовки кадрів для підрозділів боротьби з незаконним обігом наркотиків Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри юридичного документознавства Національної академії внутрішніх справ, кандидат філологічних наук, доцент *Лоциньська Н.В.*

Українська мова – національна мова багатомільйонного українського народу. Вона належить до високорозвинених мов із давніми писемними традиціями. У ній тисячолітня історія нашого народу – історія тяжка, кривава, із злетами та падіннями, осяяна духом свободи та незалежності Української держави, бо ж український народ, походження якого сягає глибини століть, який ніколи не завойовував чужих земель, віками змушений був зі зброєю в руках оборонятися і відстоювати своє право на вільне життя.